

Sygn. akt VU 818/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu (...) 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania A. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 8 sierpnia 2016 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. Z. prawo do emerytury poczynając od dnia (...) 2016 roku.

Sygn. akt V U 818/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2016 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił przyznania wnioskodawcy A. Z. prawa do emerytury podnosząc, że nie posiada on stażu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, ponieważ wykazany przez niego okres wynosi 13 lat, 4 miesiące i 13 dni.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 18 sierpnia 2016 roku, A. Z. wniósł o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca wskazał, iż posiada 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, gdyż do stażu pracy w takich warunkach powinien być zaliczony okres odbywania przez niego zasadniczej służby wojskowej.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie podnosząc, że po zakończeniu służby wojskowej wnioskodawca nie został zatrudniony w tych samych warunkach i przez tego samego pracodawcę, co przed okresem służby wojskowej.

Na rozprawie w dniu 19 lipca 2017 roku wnioskodawca wskazał, że domaga się zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 24 kwietnia 1975 roku do dnia 7 kwietnia 1977 roku.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Wnioskodawca, A. Z. urodził się w dniu (...).

(okoliczność niesporna)

W okresie od dnia 1 lutego 1975 roku do dnia 23 kwietnia 1975 roku A. Z. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace czyszczaczy przemysłowych kotłów parowych lub wodnych na stanowisku ślusarza remontowego (Wykaz A, Dział XIV, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku) w Kombinacie (...) w D..

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, k. 7 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 24 kwietnia 1975 roku do dnia 7 kwietnia 1977 roku wnioskodawca pełnił czynną służbę wojskową.

(dowód: kserokopia książeczki wojskowej, k. 26 akt o kapitał początkowy)

Po odbyciu służby wojskowej A. Z. nie podjął pracy w Kombinacie (...) w D., ponieważ postanowił wstąpić w związek małżeński z narzeczoną, K. Z., która mieszkała w O.. Ponadto dotychczasowy pracodawca nie zagwarantował wnioskodawcy lokalu mieszkalnego. Tymczasem w O. mógł on mieszkać u swojej matki. W związku z tym przeprowadził się z hotelu pracowniczego w K. do domu rodzinnego.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 1:07 do minuty 12:50, w związku z nagraniem od minuty 12:50 do minuty 13:47, protokół z rozprawy z dnia (...) 2017 roku, k. 15-15v akt sprawy)

W dniu 28 kwietnia 1977 roku (...) w O. skierował A. Z. do pracy w (...) Zakładach (...) w O..

(dowód: skierowanie do pracy z dnia 28 kwietnia 1977 roku, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie od dnia 10 maja 1977 roku do dnia 30 czerwca 1990 roku A. Z. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na stanowisku ślusarza – konserwatora maszyn i urządzeń (Wykaz A, Dział XIV, poz. 25 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku) w (...) Zakładach (...) w O..

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 lipca 1990 roku, k. 8 akt emerytalnych)

W dniu 25 grudnia 1977 roku wnioskodawca zawarł związek małżeński z K. Z..

(dowód: wyciąg z aktu stanu cywilnego dotyczący zawarcia związku małżeńskiego, k. bez nr w aktach osobowych wnioskodawcy)

W dniu (...) 2016 roku A. Z. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 -3 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury. Do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył okresy od dnia 1 lutego 1975 roku do dnia 23 kwietnia 1975 roku oraz od dnia 10 maja 1977 roku do dnia 30 czerwca 1990 roku, łącznie 13 lat, 4 miesiące i 13 dni.

(dowód: decyzja z dnia 8 sierpnia 2016 roku, k. 9 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku

przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272). Jednocześnie podkreślić należy, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie dwóch kolejnych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 24 kwietnia 1975 roku do dnia 7 kwietnia 1977 roku wskazując, że wnioskodawca nie został zatrudniony w tych samych warunkach i przez tego samego pracodawcę, co przed okresem służby wojskowej.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska organu rentowego.

W tym zakresie wskazać należy, że art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) stanowił, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi pracy.

Wydane na podstawie art. 108 ust. 4 powołanej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318) regulowało w sposób szczegółowy uprawnienia żołnierza, który w terminie 30 dni po zwolnieniu ze służby zgłosił powrót do zakładu pracy i w wyniku tego podjął w nim zatrudnienie. Zgodnie z § 5 powołanego rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z powyższego wynika, że wlicza się także uprawnienia wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, a zatem również wynikające z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Przepisy te, na podstawie których przerwę w wykonywaniu zatrudnienia w ramach stosunku pracy wywołaną odbywaniem zasadniczej służby wojskowej zalicza się – z zachowaniem ciągłości pracy – do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie, należy tłumaczyć tak, że okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem pracy na takich samych warunkach, jak przed powołaniem do służby, a poborowy odbywający służbę uważany jest za pracownika (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku, I UK 333/09, LEX nr 585739, z dnia 6 kwietnia 2006 roku III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/10, z dnia 25 lutego 2010 roku. II UK 219/09, LEX nr 590248 oraz z dnia 17 maja 2012 roku w sprawie I UK 399/11, LEX Nr 1211140).

Stanowisko to znajduje pełne potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013 roku w sprawie II UZP 6/13 Biul.SN 2013/10/24, zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 roku) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Podkreślenia wymaga jednak, że wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową w okresie od dnia 25 kwietnia 1975 roku do dnia 10 maja 1977 roku. We wskazanym okresie obowiązywał przepis art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 5 sierpnia 1979 roku), zgodnie z którym czas odbywania zasadniczej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Art. 108 ust. 2 powołanej ustawy zawierał zaś delegację ustawową stanowiącą, że Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali w drodze rozporządzenia, w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia również pracownikom, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni, albo którzy po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy.

Analizując brzmienie przepisu art. 108 ust. 1 ww. ustawy, po nowelizacji podnieść należy, iż doszło do zawężenia regulacji. Otóż wersja obowiązująca do dnia 31 grudnia 1974 roku przyzwalała również na powrót do zatrudnienia „w tej samej gałęzi pracy”. Przepis obowiązujący w okresie odbywania służby wojskowej przez skarżącego uzależniał wliczenie służby wojskowej do uprawnień pracowniczych od podjęcia zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. Nie przesądza to jednak, że zamiana określenia „w zakresie wszystkich uprawnień związanych z zatrudnieniem” na zwrot „w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem” wiąże się z przewartościowaniem spojrzenia na uprawnienia emerytalne ubezpieczonych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 23 września 2015 roku, sygn. akt III AUa 196/15).

Rozstrzygając o istnieniu uprawnienia do zaliczenia służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych po dniu 31 grudnia 1974 roku, podnieść należy, że ustawodawca mimo wprowadzonej korekty zachował art. 108 ust.

2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony PRL upoważniającej Radę Ministrów do określenia w jakim zakresie czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 44 poz. 318) obowiązywało do dnia 31 sierpnia 1979 roku. Wyżej wymienione rozporządzenie stanowiło w § 5 ust. 1, że żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4 (wnioskodawca spełnił te kryteria), wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Mając powyższe na uwadze uznaje się, iż powołany przepis miał zastosowanie do uprawnień emerytalnych pracownika i implikował prawo do zaliczenia służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach pracownikom, którzy w terminie 30 dni po odbyciu służby wojskowej powrócili do macierzystego pracodawcy.

Analiza orzecznictwa daje asumpt do uznania, że o ile przed dniem 1 stycznia 1975 roku prawo do uwzględnienia służby wojskowej znajdowało podstawę w art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r., o tyle po jego zmianie uprawnienie to należy wywodzić z art. 108 ust. 2 ustawy w związku z § 5 ust. 1 rozporządzenia z dnia 22 listopada 1968 r. (według wersji nadanej § 5 ust. 1 przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 marca 1975 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, które weszło w życie ze skutkiem od dnia 4 kwietnia 1975 r.), (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 lutego 2015 r., III AUa 1410/14, LEX nr 1659042, wyrok SA w Łodzi z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 281/15, LEX nr 1679965). Sąd Okręgowy w pełni podziela to stanowisko.

W dalszej kolejności podnieść należy, że w przedmiotowej sprawie okolicznością bezsporną było, iż po zakończeniu służby wojskowej skarżący nie powrócił do zakładu pracy, w którym wykonywał obowiązki przed powołaniem do służby wojskowej. Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą nie można ustalić, czy okres pełnionej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia jedynie w oparciu o przepis art. 108 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Otóż koniecznym jest także odniesienie się do brzmienia § 7 ust. 1 - 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 marca 2015 roku, sygn. akt III AUa 281/15). Uregulowań zaś zawartych w tymże rozporządzeniu organ rentowy nie wziął pod uwagę.

Zgodnie z § 7 ust. 1 powołanego rozporządzenia żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia albo przed powołaniem do służby nie był zatrudniony, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej zgłosił do urzędu właściwego terenowego organu administracji państwowej wnioski o skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę albo podjął pracę w tym terminie bez skierowania tego urzędu. Żołnierzowi, który z ważnych przyczyn nie podjął poprzedniego zatrudnienia, wlicza się do okresu zatrudnienia w nowym zakładzie pracy, w zakresie uprawnień określonych w § 5 ust. 1, także czas zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym był pracownikiem w dniu powołania do służby wojskowej, jeżeli spełnił warunek określony w ust. 1 (§ 7 ust. 2 rozporządzenia). Szczególnie istotnym jest brzmienie § 7 ust. 3 powołanego rozporządzenia, który wymienia ważne przyczyny niepodjęcia przez żołnierza poprzedniego zatrudnienia. Są to:

- 1) okoliczności powodujące rozwiązanie umowy o pracę, o których mowa w § 3 ust. 4;
- 2) rozwiązanie umowy o pracę, dopuszczalne w okresie między powołaniem do służby wojskowej a jej odbyciem, w razie upływu terminu trwania umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy albo likwidacji zakładu pracy;
- 3) zmiana, po zwolnieniu ze służby wojskowej, miejsca zamieszkania;
- 4) ubieganie się o zatrudnienie w miejscu zamieszkania lub w jego pobliżu, jeżeli przed powołaniem do służby wojskowej dojeżdżał do pracy z innej miejscowości;

5) niezapewnienie pracownikowi mieszkania przez zakład pracy, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów lub zawartej umowy.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nakazuje uznać, że wnioskodawca nie podjął zatrudnienia z ważnych przyczyn w rozumieniu § 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Zarówno z zeznań wnioskodawcy, które Sąd uznał za spójne i logiczne, a w konsekwencji wiarygodne, jak i dokumentacji zalegającej w jego aktach osobowych wynika, że pochodził on z O.. Tamże mieszkała też jego rodzina. Ponadto rychło po odbyciu służby wojskowej, bo w dniu 25 grudnia 1977 roku, skarżący wstąpił w związek małżeński z J. Z., zamieszkałą w O.. Na rozprawie w dniu (...) 2017 roku wnioskodawca w sposób przekonujący zeznawał, iż pracodawca nie gwarantował mu zakwaterowania. Tym samym powrót do Kombinatu (...) w D. był wysoce utrudniony. Dlatego też po zwolnieniu ze służby wojskowej wnioskodawca uzyskał w dniu 28 kwietnia 1977 roku skierowanie do pracy i zmienił miejsce zamieszkania z hotelu pracowniczego na rodzinne mieszkanie w O..

Reasumując, wnioskodawca w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej uzyskał skierowanie do pracy i na podstawie tego skierowania podjął pracę, wypełniając tym samym przesłankę wskazaną przez ustawodawcę w § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Poprzedniego zatrudnienia nie podjął zaś ze względu na przyczynę przewidzianą w § 7 ust. 3 pkt 3 powołanego rozporządzenia.

W konsekwencji, na podstawie art. 108 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w zw. z § 5 ust. 1 oraz § 7 ust. 1 - 3 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, okres odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W związku z tym, że uwzględniając okres odbywania służby wojskowej, wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, że spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. Sąd przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...) 2016 roku, to jest od daty złożenia przez niego wniosku o emeryturę.